

Lumina

Foaie săptămânală pentru popor.

On. Red. «Transilvania» Schimb

Loco (str. Șaguna 6)

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	Lei 40—
Pe o jumătate de an	20—
Pentru străinătate	100—
Pentru America pe un an	dolari 2—

== Un număr 1 Leu. ==

REDACTIA și ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir petit 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

„Nu te închide în casa ta“...

Despre sfântul Nicolae, cărțile cele vechi ne spun că voind să scape de răutatea omenească, s'a retras în liniștea unei mănăstiri. Dar într-o noapte sfântul auzi glasul și porunca lui Isus: «Nicolae! nu aceasta voiesc dela tine să te închizi aici... nu te închide în casa ta, ci ieși afară între oameni; pogoară-te în năcazurile lor, învață-i întru rădăcirile lor, ajută-i în lipsurile lor și le dă pilda cea bună a vieții!»... Acest glas l-a scos pe sfântul Nicolae din mănăstire și l-a pogorât în mijlocul poporului din Mira Lichiei pe care apoi l-a păstorit ca un adevărat păstor «ce-și pune și sufletul pentru oile sale».

Această întâmplare este cu învățatură și pentru noi creștinii de astăzi. Glasul și porunca lui Isus se aude și astăzi grăind: «fiule! nu te închide în casa ta!» «Nu te închide și nu închide în casa ta nici învățatura ce o ai, nici banii tăi, nici bogăția ta, nici credința ta, nici bunătatea și lumina ta, ci ieși afară ca iele și le pune în slujba mântuirii deaproapelui tău!» «Fiilor, luați pildă dela mine — zice Isus — că și eu m'am pogorât și am trăit între cei ce ședeau în umbră și întunec și am petrecut cu vameșii, cu păcătoșii, cu bolnavii și năcăjiții ca pe toți să-i luminez și să-i mântuiesc. — Cetitorule! Tu nu ești un bun creștin dacă te încui în căldura și belșugul casei tale în vreme ce săracii, flămânzii și goii tremură pe la ușile și ferestrele casei tale. Tu nu ești un creștin adevărat nici atunci dacă te încui cu posturi și rugăciuni în casa ta, în vreme ce afară dinaintea casei tale, păcatul sugrumă pe deaproapele tău. Isus și evanghelia sa cere dela noi să ieșim în mijlocul vieții ca să îndreptăm viața și să biruim răutatea prin binele și lumina sufletului nostru.

Multe se vorbesc și se plănuiesc pentru binele și înaintarea poporului nostru. Dar dacă l-am întreba pe popor ce-i trebuie, el ni ar răspunde: «Conducătorilor! nu vă închideți în sfaturi și vorbe goale, ci vă coborâți cu lumină și ajutor în năcazurile și lipsurile noastre sufletești și trupești». Conducător adevărat și Român adevărat nu este acela care face larmă și ceartă politică, ci acela care se pogoară cu lumină și ajutor în mijlocul poporului.

P. Trifa.

„Un domn umbla din casă în casă“...

Sub titlul acesta puteți ceti în altă parte a gazetei noastre câteva rânduri cu mult adevăr în ele. L-am văzut și eu pe domnul ce umbla din casă în casă și spunea că e trimisul bisericii sale să strângă ajutoare de Crăciun pentru săracime. Văzându-l mi-am adus aminte de o istorie dureroasă din satul meu. În vremea războiului, un copilăș de 8 ani își perduse pe tatăl său, om sărac și fără avere. Pe mamă sa o perduse mai de mult și acum rămăsese numai cu o mamă mașteră care nu-l prea avea la inimă. După ce perdu pe tatăl său, zilele copilășului se făcură negre de tot. Ca să scape de ocări și bătaii, copilul se hotărâ să fugă și fugi în sat. Stătea ziua prin tufisuri ca să «nu-l afle» maștera, iar seara se trăgea pe la casele creștinilor după pâne. De sălaș își alegea grajdurile și coțetele pe cari le schimba în fiecare noapte ca nu cumva maștera să-i dea de urmă. Par'că și acum îl văd cum umbla cu ochii mari, speriați și cu groaza scrisă pe fața lui. Multe a suferit bietul copilăș până ce într-o noapte căzu din podul unui grajd în brațele morții milostive. Și putea să

nu moară pentru că comuna lui avea un «fond al săracilor» de câteva mii de Lei, iar biserica lui avea averi și fonduri de sute de mii. Dar de «fondul săracilor» nu se putea nime apropia, pentru că de pomeneai de el, te trimetea notarul «la dracu», iar dacă cercai să ceri ajutor dela biserică, îți sărea tot satul în cap cu vorba că «vrei să mănci banii bisericii cu sărântocii».

Aceasta e istoria și copilășul din ea par'că strigă și ne aduce aminte că chemările comunelor și bisericilor noastre nu sunt numai acele să facă drumuri, fonduri și poduri, ci și cele privitoare la grija săracilor.

La începuturile creștinismului, una din chemările cele mai de frunte ale bisericii a fost strângerea și împărțirea de ajutoare. Această chemare nu trebuie să o uite biserica nici astăzi.

Se apropie sărbătorile Nașterii. Ce lucru creștinesc și frumos ar fi dacă într-o bună dimineață episcopul și crâsnicul bisericii ar pleca prin sat din casă în casă după ajutoare de Crăciun pentru cei cari n'au Crăciun!

I. T.

Jidovimea să ia aminte.

În săptămâna trecută a fost un pic de răfuială cu jidovimea din țară. Această răfuială s'a pornit din Cluj, zice-să că pentru anumite certe dintre studenții creștini și cei jidani cari învață doctoria. Dar pricinile mișcării împotriva jidanilor din țară sunt mai multe și mai mari decât cele dela școlile din Cluj sau București. Noi nu putem vedea cu ochi buni pe jidanii din țară și pricina acestui lucru sunt ei și purtările lor. Prea ne-au năpădit ca lăcustele jidanii-speculatori și prea ne acapareză nu numai comerțul și industria, ci și aproape toate ramurile vieții noastre. Așa spre pildă la universitatea noastră din Cluj sunt mai mulți jidani decât Români. Și apoi aceasta încă ar mai fi, dar jidovimea din toate țările lucră după un plan bine chibzuit pentru slăbirea creștinătății și a țărilor creștine. Istoria ne arată acum cu degetul ce au pățit țările unde s'au acaparat jidanii la conducere și putere. Ungaria era Palestina Jidanilor (la Peșta i-se și zicea «Juda Peșta») și iată ce păți, Rusia e condusă azi de bolșevicii-jidani și iată cum ajunse de batjocura lumii. De aceea țările și po-

oarele acum după războiu au început să-și deschidă ochii și să vadă primejdia jidovismului. Asta e pricina mișcărilor pornite prin Ungaria, Germania, Austria împotriva jidovilor. Acum această mișcare a ajuns și la noi. A adus-o vremea și purtările îngâmfate ale jidovilor cari ne batjocorau prin gazetele lor aici la noi acasă. La București, jidanii au gazetele lor cari numai cu limba se mai țin de noi, dar încolo cu toate prilejurile bagă apă pe moara străinilor. Pe trenuri nu mai încapi de Jidovii-gheșeftari. Ei fac aproape toate speculațiile cele mari cari ne scumpesc traiul. Noi nu ne putem bucura când îi vedem cum ne smântănesc bogățiile țării și se îmbogățesc fără trudă și muncă în casa noastră. Noi am fi prietenii lor cei mai buni dacă i-am vedea lucrând alături cu noi. Dar unde s'a văzut jidan mesteșugar sau plugar?

La Palestina s'a făcut o țară nouă, anumit numai pentru jidani, care să fie țara lor. Li-se dă acolo jidanilor pământ gratuit, li-se fac rosturi de industrie, comerț, slujbe și alte moduri de traiu. A fost mare insuficiență printre jidanii din toată

lumea când s'a făcut această țară a lor. Numai cât asta i sminteala că dela noi n'a plecat nici unul în «Țara făgăduinții», bagseamă jidanul nu poate trăi dacă n'are loc de «în-vârteală» și de «afaceri» printre alte națiuni. Acum dacă nu vor să meargă, noi cu

sila nu-i putem trimite, dar avem dreptul să cerem ca jidovimea din țara noastră să se poarte cuviincios și să trăiască cu muncă cinstită, nu tot cu speculă și «afaceri». Jidovimea să ia aminte a-și îndrepta purtările în țara noastră românească.

Ce mai fac partidele politice?

Partidul național nu i-a parte la ședințele din sfatul țării. Maniu și alți conducători au mers la București ca să reguleze căsnicia cea nouă făcută cu partidul democrat. Mulți spun, și între aceștia și în-vățatul nostru N. Iorga, că această căsnicie e nepotrivită. Dealtcum se pare că chiar și între cei aliați, unii n'au mare încredere în această căsnicie. Așa un conducător al partidului democrat, boierul Gr. Filipescu, vorbește și scrie că partidul național cu cel democrat mai au încă o lună de probă, adică vrea să spună că au încheiat numai protocolul bunei învoiri și mai au încă o lună de gândit înainte de a încheia căsătoria politică.

Partidul țărănesc stă pe lângă aceea că va ieși din parlament dacă se vor pune în discuție legile Constituției celei noi. Se dă însă cu socoata că se va sparge în două partidul țărănesc și o parte din ei, sub conducerea lui Stere va rămâne și mai departe în parlament.

Partidele de împotrivire (opoziție) sunt departe de a putea face un singur front, împotriva liberarilor dela guvern și până nu vor face acest front, ispravă mare nu vor putea să facă.

Dela sfatul țării.

Sfatul țării dela București își ține mai departe ședințele. Legi mai de seamă încă nici acum nu s'au pus în discuție. Dintre partidele de împotrivire guvernului, iau parte la ședințe, țărăniștii și partidul lui Iorga. La Mesagiul (cuvântul) Regelui, sfatul țării a dat un răspuns în care deputații spun că sunt hotărâți să treacă prin rândul acesta de ședințe planurile de legi privitoare la descentralizarea administrativă, la dări și alte lipsuri pentru ca ranele țării să se poată vindeca mereu. Din acest răspuns, guvernul se pare că e hotărât să treacă prin casa țării toate planurile sale de legi fără privire că vor lua toate partidele politice parte la ședințele parlamentului ori nu.

Ce se petrece în lumea mare?

Sfatul de pace dela Lozana a intrat într-o ogașă mai bună și mai mult promițătoare de bine. Trimișii țării au ajuns la înțeles cu privire la «cornul de aur», adică Strămtorile dela Constantinopol. S'a hotărât ca Strămtorile să fie slobode pentru toate țările și popoarele. Controla lor se va da unei comisii din care face parte și România. Turcii la început s'au împotrivit și cereau se încurce sfatul, dar mai pe urmă s'au domolit și au îngăduit. Singur Cicerin, trimisul bolșevicilor a rămas cu gura căscată în semn de protest, dar nici dracul nu l-a mai luat în seamă. De data asta, trimisii Rușilor, adică pardon, ai bolșevicilor, n'au avut nici o trecere la sfatul păcii pentru că în toate afacerile au rămas de rușine cu ocoșele și protestările lor.

Apropiindu-se Crăciunul, sfatul păcii și-a închis ședința până la 2 Ianuarie, când o va deschide din nou.

Stările din Grecia s'au mai potolit. Ca după orice furtună, urmează și liniștea.

În săptămânile trecute se zvonise că Iar ținea sub pază și pe regele George al Greciei (ginecele Regelui nostru) și că ar voi să lase Grecia, după ce Grecii ar voi să facă republică. Acum se desmint aceste vești. Regele a rămas în Grecia, dar pretinde ca numai decât să se spargă sfatul revoluționar, care a judecat la moarte pe cei 5 miniștrii, altcum el va părăsi Grecia. Grecii vor asculta și așa se va încheia și urita lucrare a celui sfat nesocotit.

În Bulgaria, a fost ceva răscoală, dar se dă cu socoata că guvernul a pus-o la cale ca să aibă pretext să ceară dela marile puteri sporirea armatei.

„Lumina Satelor“

va cerceta și pe cei din temnițe.

Părintele *Gh. Ciuhandu*, asesor consistorial în Arad, ne scrie că dela prim-procurorul tribunalului din Arad, dl Menulescu, a primit învoirea ca să aboneze «Lumina Satelor» și pentru robii din temnița tribunalului peste cari este pus ca duhovnic, adică îngrijitor și îndreptător sufletească. «M'am bogorât cu «Lumina Satelor» în temnița robilor — scrie părintele Ciuhandu — și foarte mult le-a plăcut gazeta. Peste 15 inși s'au înștiințat că vreau să o aboneze. Astfel alătura de mine, «Lumina Satelor» îmi va fi un tovarăș și ajutor de mare preț ca să pot aduce pe acești nenorociți în ogașul îndreptării». «Ar fi bine — zice mai departe păr. Ciuhandu — dacă ați lua întrebare și dela alte Penitenciare, nu cumva s'ar învoi la asemenea măsuri, ca acestor nenorociți să le dăm o gazetă care pînă în scrisul ei stă în slujba îndreptării lor»...

La cele ce ne scrie păr. Ciuhandu, noi ne bucurăm petrecuți și la evanghelie scrie să cercetăm pe cei din temnițe (Matei cap 25, 36) și «Lumina Satelor» își va face cu drag și această datorie creștinească. Penitenciarele n'au decât să ne scrie și noi cu drag le trimitem gazeta așa cum o trimitem (gratuit) și tuturor spitalelor cari ni-au cerut-o.

„Și unul câte unul au fugit afară“...

Domnule Redactor!

Duminecă după amiază am fost la adunarea ținută în sala prefecturii cu privire la scoaterea unei gazete zilnice aici la Sibiu. Multe vorbe frumoase am auzit la această adunare și pe mulți dintre aceia i-am văzut, cari de regulă totdeauna lipsesc dela mișcările culturale (conferințe, teatru, șezători). Mă bucuram că-i văd strănși la olaltă în numele culturii și a cărții și îmi radea inima de bucurie auzindu-i vorbind de chemările ce le are cartea, gazeta și cultura românească. Dar, durere, bucuria mea n'a ținut numai 1 (un) sfert de oră și degrab s'a schimbat în jale. Și anume s'a întâmplat că a dat peste domniile ce discutau despre cultură, serbarea teologilor cari urma să se țină tocmai în vremea aceea și în sala aceea. La asta ce să-ți vază ochii? Disputa s'a amânat, iar disputătorii unul câte unul au fugit afară dela o serbare culturală ce se făcea în amintirea unui bărbat ca Șaguna. Au fugit domniile la cafenea pentru că acolo era fum și «afaceri» mai «rentabile». Asta-i o dovadă că nu de cultură și luminarea poporului le ardea celor ce se strănseseră la sfat, ci de o anumită politică, iar biserica politice este cafeneaua și crăjma și de aceea au fugit când a dat peste ei în sala județului lumina culturii. Ca să se știe!

A. Potcoavă.

Cetește, Domnule Potcoavă, la epistolele apostolului Pavel, unde zice că «n'are nici o împreunare Hristos cu Veliar» (II, Corinteni 6, 14). Așa nici cultura cu politica. N'ai știut până acum acest lucru?

Mărirea lui Dumnezeu prin cântări.

— Apostolia profesorului TIMOTEI POPOVICI. —

Părintele, profesor de muzică, Timotei Popovici dela școala normală din Sibiu, de ani de zile face o adevărată apostolie pentru mărirea lui Dumnezeu prin cântări frumoase pe cari le-a făcut D-Sa și le cântă cu corul mixt (bărbați și femei) de sub conducerea D Sale. Toți câți au auzit acest cor cântând, fie la Sibiu în Catedrală, fie pela vizitațiunile canonice din Secuime, fie în catedrala încoronării dela Alba-Iulia, mărturisesc că nu vor putea uita niciodată înălțarea sufletească ce lea pricinuit-o aceste cântări.

Acum părintele-profesor T. Popovici ne vestește că a tipărit pe note și a scos de vânzare unele din frumoasele cântări religioase și anume: 1. «Câți în Hristos», 2. *Hristos a înviat* partituri pentru cor mixt și de bărbați cu câte un Leu exemplar; — 3. «Nașterea ta Hristoase» pentru cor de bărbați, 2 Lei exemplar. (Odată cu aceste a apărut și frumosul «Cântec de leagăn» — «Somnu-mi și aș dormi» — pentru cor mixt 2 Lei). Pentru transportul cu posta se vor mai adăuga 3 Lei. Toate corurile noastre să ceară aceste frumoase cântece ca să le aibă de sf. sărbători ale Nașterii Mântuitorului. Odată cu aceste, părintele T. Popovici ne-a împărțit vestea bună că a pus sub tipar și frumoasa *Liturgie* pe care o cântă cu corul în Catedrala noastră din Sibiu. Când va ieși din tipar, vom scrie.

În amintirea Mitropolitului Șaguna.

Studentii Seminarului teologic din Sibiu au ținut Dumineca trecută o ședință sărbătorească în cinstea Mitropolitului Șaguna, patronul seminarului. S'au rostit cuvântări, s'au declamat poezii și s'au cântat cântări frumoase — ticluindu-se și premărindu-se 'n felul acesta faptele mari ale marelui Mitropolit.

Cinstirea înaintașilor noștri e un obicei frumos. Pîda vieții lor mult grațioasă ne împrumută totdeauna puteri și avânt de luptă. Tinerii noștri au d'vedit că înțeleg acest lucru. De aceea au sărbătorit cu atâta vrednicie amintirea marelui Mitropolit Andrei Șaguna.

Mari tulburări prin școlile din țară.

Studentii creștini împotriva jidanilor. 7 răniti.

Prin școlile cele înalte din țară (Universitățile din Cluj, București și Iași) studenții creștini au pornit o mișcare împotriva studenților jidani. Mișcarea s'a pornit din aceea că la școala de doftori, cei ce învață doftoria taie pentru învățatură trupuri de ale oamenilor cari mor prin spitale și nime nu cere să-i îngroape în chip deosebit. Dar jidanii nu voiau să taie decât în carne creștină că ziceau că legea lor îi oprește să taie în carne jidovească. O altă pricină este apoi aceea că pe la Universități, jidanii sunt cu mult mai mulți ca Români, pentru că ei au parale mai multe ca noi. (La Iași spre pildă la 30 de Români se vin 130 de jidani). Așa cum stau afacerile acum, apoi vom ajunge să avem din o sută de doftori, sau advocați, sau profesori, 75 de jidani și numai 25 de Români. Studenții zic acum, ho, asta nu-i bine, ci să se aducă lege că fiecare neam și lege din țară să poată trimite la școlile cele mari numai atâta studenți cât face lipsa lor de doftori sau advocați. (Drept și au pentru că nouă nu ne trebuie advocați și doftori de jidani). Studenții fac acum mari mișcări pentru această treabă. Acum Duminecă au ținut adunări la Cluj, Iași și București. Cea mai mare a fost la București unde mii de studenți au ieșit să facă manifestație pe străzi. Dar stăpânirea a voit să-i împedecă și a trimis armată în calea lor. De 2 ori în 2 locuri studenții au rupt cordonul armatei care trăgea pușcături în aer. A treia oară a ajuns afacerea și la sânge întrucât au fost răniți 4 soldați și 3 studenți. Numai cu greu s'a putut potoli mișcarea.

Cetiri și tâlcuiri din Biblie.

„Și a eșit în calea lui Samson un puiu de leu răcnind“

(Cartea Judecătorilor cap 14 vers. 5).

Chipul de mai sus arată o întâmplare pe care o istorisește Biblia în Cartea Judecătorilor cap 14. Și anume ne spune Biblia că plecase Samson cu tatăl său și mama sa în Tamnata, țara Filisteilor. În Tamnata văzuse Samson «o femeie din fețele Filisteilor» care «i-a plăcut lui» și acum mergea cu părinții să o ceară de soție. Dar pe drum, «ajungând la viile Tamnatei», «în calea lui Samson — care rămăsese cevași mai înapoi de părinții lui — a eșit un puiu de leu răcnind». Atunci ne spune Biblia că «Duhul Domnului a venit peste Samson» și i-a întărit, așa că apucând pe puiu de leu «l-a spintecat ca pe un ied din capre și ca o nimica era în mâinile lui» (vers 6)...

Aceasta este întâmplarea istorisită în Biblie și acum să luăm aminte că această întâmplare este cu învățatură sufletească și pentru noi creștinii de astăzi. Ca și Samson și noi suntem în călătorie, în călătoria vieții noastre spre ceriu; și leul care a ieșit în calea lui, iese și în calea vieții noastre. Acest leu este diavolul căci așa zice Scriptura «*priveghiați pentru că potrivnicul vostru diavolul umblă ca un leu răcnind și caută pe cine să înghită*» (1 Petru 5, 8). În sute de feluri iese acest diavol în calea vieții noastre cu ispitele și amăgirile lui. La orice contură din drumul vieții noastre, din orice tufiș diavolul ca un leu ne pânzește și sare în calea noastră să ne «înghită». Ici iese acest diavol în calea omului și-l chiamă în crăjmă și dacă omul îl ascultă, apoi grija dracului mai departe ce să facă cu el. Dincolo iată-l pe satana cum iese în calea omului și-l chiamă la jocuri, petreceri, la plăceri, la strâmbătași, furături și alte păcate ucigătoare de suflet.

Ce să facem noi creștinii ca să scăpăm de acest diavol, de acest leu «omorător de oameni». (Ioan 8, 44). Răspuns la această întrebare iată ne dă Scriptura care zice: «*împotriviți-vă diavolului și va fugi dela voi*» (Iacob 4, 7), adică luați lupta cu diavolul ca să-l biruți și să scăpați de uciderea lui. Dar ca să putem birui pe leul-diavol, ne trebuie și nouă ceva, ne trebuie și nouă aceea ce l-a ajutat și l-a întărit pe

Samson să omoare puiu de leu ce eșise în calea lui: ne trebuie și nouă «*Duhul Domnului*». Acest Duh și noi îl avem, ar trebui să-l avem pentru că scris este: «*au nu știți că voi sunteți casa lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu lăcuște în voi*» (1 Corinteni 3, 16), iar dacă «*într'adevăr lăcuște în voi Duhul celui ce a sculat pe Hristos din morți*» (Romani 8, 11) apoi trebuie «*să umblați potrivit Duhului*», adică cu «iubire, pace, îndelungă răbdare, bună-tate, credință, înfrânare, blândețe»... (Galateni 5, 16, 22). Dar răul tocmai acesta este ca nu lăcuște «*Duhul Domnului*» în toți oamenii și de aceea pe cei mai mulți îi birue satana să facă «*faptele trupului*»: «*desfrânarea, vrajbele, zavistniile, bețule, ospețele*»... (Galateni 5, 19, 20).

Creștinilor! Isus Hristos ne-a dat nouă putere ca «*să biruim și noi orice putere a vrăjmașului diavol*» (Mateiu 10, 8). Dar această putere o avem numai atunci dacă-l avem pe Hristos de Stapân al vieții noastre, de Împărat, Domnitor și Poruncitor în casa sufletului nostru. Împotriva satanei și atacurilor lui trebuie să purtăm luptă zi de zi și pas de pas. Ca să purtăm această luptă cu izbandă, ne trebuiesc arme, și aceste arme sunt cele pe cari ni le spune apostolul Pavel: «*Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu ca să puteți sta împotriva meșteșugurilor diavolului*»... «*încingeți-vă mijlocul vostru cu adevărul, îmbrăcați-vă cu zăua dreptății, luați pavăza credinței, coiful mântuirii și sabia Duhului Sfânt*»... (Efeseni 6, 11—17).

Cetitorule! Ai tu aceste arme? Te silești tu să ți-le câștigi și să te îmbraci cu ele? De le ai, atunci ca și Samson, cu ușurință biruești pe Satana, oricând și oriunde ți-ar ieși în calea vieții. Dar dacă nu ai armele împotriva Satanei și nu te silești să le ai, atunci oricât de mare și tare ai fi, ești un slab și slabănog pe care diavolul te trânteste prin toate șanțurile și noroaiile păcatelor și își bate joc de tine.

Ridică-te omule, ridică-te și te întoarce la Domnul și atunci Duhul Domnului te va întări ca să-l biruiești pe satana și să-ți mântuești sufletul. I. T.

Un domn umbla din casă în casă...

Trecând pe una din ulițele Sibiiului m'a prins mirarea de ce am văzut: Un domn bine îmbrăcat umbla din casă în casă, c'o mică condițură subsuoară. Cum după înfățișarea lui nu mi se părea nici cerșitor care să adune milă pentru sine, nici preot care să umble cu «Boboteaza», nu m'a răbdat inima să nu-l întreb de rostul umblării sale.

Mi-a răspuns că adună daruri de Crăciun pentru săracii bisericii evanghelice. N'avea cereri mari. Se mulțumia cu un ou ca și cu o haină. Cu un Leu ca și cu suta.

Mi-am zis atunci: iată un lucru frumos și creștinesc, pe care l-am putea face și noi.

Se apropie Crăciunul, care trebuie să fie zi de bucurie mare pentru toată suflarea creștinească. Dar mai ales pentru copii. Cei bogăți vor avea și casă caldă și masă îmbelșugată și haine nouă și jucării frumoase. «Ingerul» le va aduce în noaptea sfântă de Crăciun — de toate.

Bucuria de Crăciun a copilașilor săraci trebuie să le-o câștigăm noi. Nime nu va sărba Nașterea Mântuitorului cu mai multă vrednicie, decât ștergând o lacrimă de pe obrăjorul unui orfan și ajutând neputințele unui bătrân fără adăpost.

Epitropii cari își înțeleg creștineasca lor chemare vor lua deci pildă bună dela domnul pe care l-am văzut la Sibiiu, umblând din casă în casă și vor aduna daruri de Crăciun pentru săracii, cari au și ei dreptul să se bucure de ziua cea mare. Suntem siguri de dragostea frățească cu care vor fi întâmpinați în fiecare casă. Cei mai cu modru vor dărui o hainuță unui orfan, cei mai puțin înstăriți o bucată de pâine. Dărnicia tuturor va mulțumi pe toți năcăjiții. Și vom avea un Crăciun al tuturor, care va duce bucurie mare în toată casa.

Dinu Pajură.

Orb am fost și acuma văd.

— Cum a învățat un om carte la capre. —

Ciudat om Iorgu Toma. De câteori trece pe lângă vre-o librărie (boltă de cărți) își ridică pălăria din cap și se apleacă în semn de salut. L-am întreb de ce face acest lucru. Ascultați ce mi-a răspuns:

— „Eram copil sărac, sărac lipit-pământului. O droaie de copii, frați și surori, ca ulcelele, eram în casa părinților. Când am ajuns vârsta să merg la școală, mi-a zis mama, Dumnezeu să o ierte, că a murit: „Dragu' mamii, Iorguleț, bună ar fi cartea de tine — dar dacă nu-i lăscăie 'n pungă, nu-i, și decât om școlit și coate-goale, mai bine să-mi vezi tu de capre, că și căprăritu'i lucru de omenie!“ Numai mama știa cum o doare inima la vorbele astea!

Eu? N'am priceput atunci greutatea cuvintelor astora. Imi plăcea să sburd, să nechez ca armăsarii, să apuc caprele de coarne și să le năcăjesc, până începeau să lovească cu picioarele ca nebune. Copil — și pace bună! Bucuria mea că o să pot ștregări și de aici înainte, încă cu blagoslovenia părinților mei.

...Dar n'a fost să fie așa. — Odată, eram de zece ani, m'a luat tata la oraș. Co mai ochi am holbat când am văzut casele ale înalte și prăvăliile cu fel de fel de mirozenui! Mocofanu' de mine nu-mi puteam închipui ceva mai mișunat decât Brașovu' ăsta! Cum treceam cu tata de mână prin

oraș, iată că dăm pe lângă o librărie. „Hei, vezi tu, dragu' tatii“, oftă tata, arătându-mi librăria, „aici e izvorul cunoștinții. De aici ar fi trebuit să te adăpi și tu, dacă mi-ar fi fost punga mai plinuță“.

Mă uitam eu la cărțile din galantar, aruncam ochii la tata și căutam să aduc în legătură durerea lui că nu m'a dat la școală, cu frumusețea icoanelor de pe scoarțele cărților. Tata mai zise amărât: „Așa, dragu' tatii, o să fii mereu slugă la Dârloagă, ca și mine, că n'ai puțință să-ți deschizi ochii“. Slugă la Dârloagă? Să-mi deschid ochii? Da aveam eu ochii închiși? Eram orb? Eram eu sluga cuiva, afară de a părinților mei? Eu nu pricepeam năcazu' tatii. Da l-a priceput libraru', care sta în pragu' bolții și care i-a auzit oftatu'.

„Măi, băiețuș“, mi-a zis el prietinos, „n'ai vrea tu o carte de astea?“ I-am spus: „D'apoi că nu știu ceti!“ — „Nu face nimic“, mi-a zis el. „Nu-i prea târziu! Numai dragoste de carte să ai. *Nici odată nu e prea târziu dacă vrea omu'*“. Tata ne-a tăiat vorba: „Nu putem să-l dăm la învățătură, că mai am acasă o droaie de copii!“ Libraru' nu s'a dat bătut. „Nu te tângui, bade, că numai babele se bocesc. Oricât de mare să fie sărăcia — dacă *vrei*, o răpu'i“. —

„Cum?“ îl întrebă tata, neîncrezător. „Iată cum“, zise libraru', intră în prăvălie, luă un abecedar românesc și o altă cărțuție cu chipuri, mi le puse în mână și urmă vorba: „Ești sănătos, ai doi ochi, ai două mâni — încearcă! Să mănâci cartea — m'ai înțeles? Întrebă pe alții — slovenește cu ei și las' numai pe mine de nu ți-a prinde bine!“ Tata: „Da n'am să-ți dau bani pe cărți!“ Libraru': „Cine-ți cere? Numai sănătate și dragoste să fie!“ Indreptându-se spre mine: „Și tu, Nichiperce, să te ții de carte, m'ai înțeles? Uite — ochi așa de cuminti și să nu știe ei ceti! Ei, hai să te vedem ce-ți plătește pielea. Dacă ai gătat cărțile alea să vii să-ți mai dau Le capeti dela mine, de cinste“. N'am să uit clipa asta nici odată. Tata, cu pălăria în mână și cu ochii plini de lacrimi, iar librarului îi tremura glasul.

„Măi“, mi am zis eu, întorcându-mă la caprele mele, „ian să văd ce mi a dat domnu' ăla dela oraș“. Acu puteau să sburde în dragă voie caprele pe lângă mine, putea să se apropie țapul barbos, căruia i ziceam: „pătrupopu“, — nu-l mai prindeam de barbă. Ștam tolănit în iarbă și buchiseam: a — b — c — d. Imi ajuta un tovarăș, care avu-se norocu' să umble la școală. Și așa, târaș grăpiș, într'o bună dimineată m'am trezit că știam să cetesc și să scriu alfabetu'. „Măi, minunea minunilor!“ se ciuda tata, „d'apoi cum mai fu și asta?“ După câteva săptămâni cetiam povestea lui „Acesandru Machedon“ pe care mi-o dăduse libraru' pe lângă abecedar, iar după două luni am plecat la oraș, la libraru', după cărți de cetit...

De atunci s'a pornit cetitu meu. Azi cetesc Biblia, cetesc gazete și numai acum înțeleg vorbele tatii despre „izvorul cunoștinței“, „slugă la dârloagă“ și „ochii închiși“. Acum cu adevărat pot zice și eu cu orbul din evanghelie: „orb am fost și acumă văd“...

Iată istoria mea, zise Iorgu Toma, și iată de ce îmi ridic pălăria de câteori trec pe lângă vreo boltă de cărți. *H. P. P.*

„Invalizii de războiu“.

O chemare către publicul din Sibiu.

La București este societatea numită „Invalizii de războiu“, care se îngrijește de soarta invalizilor, de câștigarea de ocupațiuni potrivite lor și de alte ajutoare materiale și morale. Această Societate stă sub înalta protecție a Reginei noastre și are ca președinte de onoare pe Principele moștenitor, Carol. Este condusă de un comitet central din București și prin țară își are comitetele ei regionale. Ca să-și poată împlini chemările, această Societate are lipsă de ajutoare și de aceea chiamă pe toți să se facă membrii Societății. Membru se poate face oricare cetățean ce plătește 5 Lei cel puțin (membri donatori 500 Lei). Acum această Societate vrea să-și facă un comitet regional

și aici în Sibiu. A cercat să-l facă Dumineca trecută, dar durere, nu s'a strâns destul public. Societatea chiamă din nou *acum Duminecă*, 17 Decembrie a. e., pe toți cetățenii din Sibiu și jur să i-a parte la ședința de constituire și să se înscrie ca membri. Să mergem cu toții căci cu adevărat ar fi o rușine să nu ne ducem acolo unde e vorba de ajutorarea aceluia cari și-au jertfit viața și sănătatea pentru noi toți.

Sămănători de lumină.

«Lumina Satelor» are o mulțime de prietini și sprijinitori cari o răspândesc în toate părțile ca să poată duce pe tot locul lumina lui Hristos. Vom începe să arătăm cu numele pe acei cari s'au pus în această slujbă frumoasă ca să ia și alții pildă și râvnă pentru luminarea deaproapelui.

Începem cu acei cari au plătit gazeta pentru alții și la acest loc amintim pe părintele *Timotei Popovici*, profesor la Școala Normală din Sibiu. A plătit 10 abonamente pentru 10 plugari din Bănat. Părintele T. Popovici este profesor cu leafă pe lună și toată lumea știe, cum vai și amar o duc astăzi slujbașii dela oraș cu lefurile lor. Îndoită laudă se cuvine deci acestui adevărat dascăl românesc care frânge bucăți din puțina sa pâne pentru hrana și luminarea poporului. Câți n'ar putea face așa? Câți îmbogățiți de războiu nu lasă mia și miile la câte un chef și câtă lumină n'ar putea cobori în popor cu acești bani, pe cari îi aruncă în vânt, sau mai bine zis în slujba satanei?!

Tot la acest loc amintim pe părintele *M. Jantea*, catet la liceul din Sibiu. A plătit 3 abonamente pentru 3 economi. Di cassar *S. Moian* dela casa arhidiecezană de asemenea a plătit 2 abonamente pentru alții.

Laudă lor și pildă altora!

Ce face din om mândria.

Într'un sat se pripășise din vremuri vechi un turc. Vecinul turcului era un om, care avea un singur băiețel, frumos ca o icoană și foarte isteț. Cum turcul n'avea copii, îndrăgise la nebunie pe acest băiat și în multa lui dragoste, de câte ori îl întâlnea îl desmerda, zicându-i: Împăratul împăraț lor.

Copilul, cum era isteț dela fire, a înțeles în scurtă vreme, că numele de împărat trebuie să fie o mare laudă pentru el și se simțea mândru de el și tare mulțumit.

Vremea trece și din băiat se face flăcău, dar turcul nu-și schimbă obiceiul. Și acum îi zice tot împărat.

Într'o bună zi vecinul turcului își însoară feciorul și-i face gospodar ca toți gospodarii.

Turcul, având să cumpere ceva pentru casă, se duce până la prăvălia din sat. Aci se întâlnește și cu noul însurățel, și cum îl vede, îi întinde mâna cu prietinie și-i zice:

— Bună ziua, om ca toți oamenii!

Însurățelul e jignit în mândria lui de felul cum i-a vorbit de astădată turcul. Deprinderea lui era să-i zică împărat. Se duce așa acasă și spune tatălui său, că el decând s'a însurat nu mai are în ințea oamenilor cinstea ce-o avea ca flăcău și chiar ca copil mic și că mai bine se la-padă de nevastă și de toate, decât să ajungă din împăratul împăraților om ca toți oamenii. Și plin de năduf, își isgoni nevasta.

În scurtă vreme după ce împăratul împăraților și-a alungat nevasta, iar se întâlnește cu turcul, tot la prăvălie unde sta la taifas cu mai mulți oameni, cum este obiceiul la sate.

Turcul, care aflase cum își isgonise flăcăul nevasta, cum îl vede, îi zice în fața tuturor:

— Bună ziua, paiață!

Flăcăul nostru a rămas tare rușinat de vorba ce i-a spus-o turcul în fața oamenilor din sat. A înțeles pricina, care l-a făcut pe turc să-l numească paiață și a doua zi, când se crăpa de ziuă a și plecat să-și aducă nevasta acasă.

Eră pe la prânzul mare, când însurățelul sosește cu nevastă-ea înapoi acasă, și fiindu-i vitele încă neadăpate, iute le scoate la fântână. Aci mai erau și alți oameni, ba iată și turcul cu vitele lui să le adape. Turcul, ca vecin, știa că însurățelul își adusese nevasta acasă, și cum îl zărește, se dă mai aproape de el și-i zice în auzul tuturor:

— Bună ziua, paiața paiațelor!

Și așa mândria proastă a făcut din împăratul împăraților, paiața paiațelor.

S.

Cu prilejul împărțirii moșiilor

— cereți pământ și pentru casele culturale. —

«Asociațiunea» dă de știre tuturor satelor să ceară din prilejul împărțirii moșiilor și cel puțin un pătrar de jugăr pentru zidirea unei case culturale. Lucrul acesta e pus și în Legea Agrară și va trebui să se dea. Primăriile comunale să facă din vreme pașii de lipsă pentru dobândirea acestui loc. Mai jos, «Asociațiunea» dă și un model cum să se facă cererea acestui loc. Iată:

Onoratei Comisiuni de ocol
pentru expropriere și improprietare

in

Referindu-ne la ordonanța Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Directoratul General, Cluj, Nr. 17,405 dela 1 Septembrie 1922, adresată «Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român», cu sediul în Sibiu, rugăm Onor. Comisiune ca, în conformitate cu dispozițiile din pt. 4 al art. 1 din «Legea pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, Crișana și Maramuraș» și în conformitate cu art. 142 din Regulamentul pentru aplicarea reformei agrare, să binevoiască a rezerva un teren la loc potrivit, de cel puțin un patrar jugăr cat., pentru o Casă Națională în comuna noastră, plasa, județul Acest teren se va achita din cassa comunei noastre Totdeodată Vă rugăm, ca acest teren să fie trecut în Cărțile funduare pe numele Casei Naționale din comuna noastră

Data 1922.

Primar: N. N. (L. S.) Secretar: N. N.

:: Să mai și râdem. ::

Barbăția bețivului.

Un bețiv odinioară
Cum trecea pe lângă-o crăsmă,
Vru să intre, dar își zise:
O! Părdalnică de gură
N'o să-ți vii odată'n minte
Să te lași de băutura?!

Văd și eu c'aici e crăsmă
Și sunt sticle și butoaie,
Ce-ar putea să-ți ude gâtul
Și picioarele să-ți moaie;
Dar, la dracul, e rușine!
Haide, fii și tu bărbat!
Nu intra, ci treci alături
Ca și cum ai fi uitat.

Zi: nu voui și treci 'nainte,
Și-o să vezi că merge bine.
Începutu-i anevoe
Urma vine dela sine.

Și zicând astfel în sine-și, se trezi c'a și trecut
Dela crăsmă hăt departe, precum planul și-a făcut
Și voios de-așa ispravă când văzu de bucurie
Că mai are el într'însul încă-atâta barbăție
Zise:

Bravo, dragă gură,
Ia, acumă văd și eu
Că-s stăpân deplin pe mine,
Ca să beu ori să nu beu.
Ce să-ți fac, iubito spune?
Și cu ce să-ți răsplătesc
Că trecuși de crăsmă-alături?
Hai înapoi să te cinstesc!

Th. Speranță.

Evangelhia de Duminecă: Cum să ținem sărbătorile.

«In vremea aceea învăța Isus într'una din Sinagogi Sâmbăta. Și iată o femeie era acolo ce avea duhul neputinței de 18 ani». De această femeie s'a apropiat Isus și «punându-și mâinile pe dânsa, îndată s'a tămăduit și măria pe Dumnezeu». Dar pizmătoreții farisei cârteau zicând «nu se cade a lucra Sâmbăta». La aceasta Isus a răspuns cu mustrarea: «fărniciilor, au nu-și desleagă fiecare dintre voi boul dela iesle Sâmbăta și îl duce la apă. Dar această femeie pe care a legat-o satana de 18 ani, au nu se cădea a se deslega de legătura ei Sâmbăta. Și aceste zicând se rușina toți cei ce sta împotriva lui»... (Luca cap 13 vers 10—17).

Precum vedeți în evanghelia de Duminecă Isus le-a dat fariseilor o mustrare și o învățătură cum să prăznuiască ziua Domnului. Dar să luăm aminte. Evanghelia de Duminecă ne mustră și pe noi și ne învață și pe noi cum să ținem cu adevărat și bine praznicile Domnului.

Pe multe din poruncile și învățăturile Domnului Dumnezeu le-a stricat vremea și diavolul, dar parcă pe nici una n'a stricat-o așa de mult ca pe porunca a 4 a, «adă-ți aminte de ziua Domnului și o cinstește pe ea». Dela început, Lucifer, diavolul cel mare a zis slugilor sale: «veniți să stângem toate praznicile lui Dumnezeu de pe pământ» (psalm 73, 9) și de atunci diavolul lucră neîncetat să strice praznicile Domnului. Hotărât, iubiților cetitori, Duminecile și sărbătorile așa cum se țin astăzi, stau mai mult de jumătate în slujba dracilor decât în slujba măririi lui Dumnezeu. A 4 a poruncă bisericască ne spune că ziua a șaptea — Dumineca — este ziua Domnului, dar diavolul sare astăzi și răspunde că a lui este această zi. «A mea este ziua a 7 a — zice diavolul — pentru că în această zi aleargă oamenii să-și isprăvească daraverile și fac negustorii și târguri de unde nu lipsește fica mea: înșelăciunea. În această zi se strâng oamenii să facă clevele, minciuni, fâlii și mai ales în această zi intră în casa și biserica mea: în crâjmă, unde mă preamăresc cu sudalme, beții, jocuri și destrăbălări. Ziua a 7-a îi ziua mea — zice satana — pentru că în această zi îmi slugesc mie oamenii mai mult ca oricând»...

Despre creștinii cei dintâi, Scripturile ne spun că ziua Domnului o «petreceau întru învățătura apostolilor și în rugăciuni și fapte bune» (Faptele apostolilor 2, 24), dar satana a tot stricat mereu sărbătorile până am ajuns la cele de azi despre cari zice Domnul prin Amos prorocul «urâsc sărbătorile voastre»... (Amos 5, 21). Creștinilor!

Din viața sfântului Nicolae.

Acum Marți avem prăznuirea sfântului Ierarh Nicolae. Biserica noastră a pus amintirea și prăznuirea sfinților ca să luăm pildă și învățături din viața și faptele lor. Și viața sfântului Nicolae este plină cu astfel de învățături. Dam aici câteva din ele:

Istoria celor 3 pungi de bani.

Un om sărac avea 3 fete și ajunse în o lipsă atât de mare încât se muncia cu gândul să-și dea fetele la desfrânare ca să scape de lipsuri. Dumnezeu descoperi sfântului Nicolae gândul cel rău al omului și sfântul se hoără să scape dela moarte sufletească pe cele 3 fete așa că în taină aruncă pe fereasta omului sărac o pungă cu galbeni. Dimineața, aflând omul punga, și-a dat seama că numai Dumnezeu a putut face această minune și căzând în genunchi s'a rugat cu lacrimi, zicând: «Iartă-mă Doamne că am voit să

Evangelhia de Duminecă ne este și nouă ca și fariseilor de atunci, o mustrare despre felul cum prăznuim noi și o învățătură cum trebuie să prăznuim. Nu-i destul să ne odihnim și să nu lucrăm în sărbători, ci trebuie să facem și fapte bune și să avem purtări bune. Inzadar încetează lucrul mâinilor noastre Dumineca, dar lucrurile cele rele merg înainte. «Mai bine să-și ostenească omul trupul toată Dumineca — zice sfântul Augustin — decât să și-l odihnească cu atâta pagubă penru suflet». În Anglia, America și alte țări înaintate, Duminecile după amiază, tata din casă se pune la masă și citește Biblia pentru căsăni și servitori. Ce bine ar fi dacă și la noi în Dumineci și sărbători, oamenii s'ar strânge în școală sau în casa culturală unde preoții ar citi din Biblie și s'ar face fel de fel de sfaturi și învățături bune.

Creștinilor! Biblia ne spune că odinioară Antioh, împăratul păgân, a trimis pe căpitanul Apolonie să măcelărească pe locuitorii Ierusalimului. «Și sosind Apolonie cu oaste la Ierusalim s'a fărnicit a fi de pace și a așteptat sărbătoarea Sâmbetei când tot poporul era la preumblare pe uliți și pe la petrecării. Atunci ieși Apolonie fără veste cu ostașii pe uliță și umplu de sânge și ucidere ulițile Ierusalimului» (Cartea a doua a Macaveilor cap 5). Această istorie este cu mare înțeles și pentru noi creștinii de azi. Și diavolul ca Apolonie așteaptă cu vicleșug sărbătorile Domnului și atunci se sloboade cu oastea lui asupra creștinilor și face grozavă ucidere și vărsare de sânge în sufletul lor. Crâjmele, ulițile, locurile de joc și petreceri, în toată Dumineca și sărbătoarea se stropesc cu sângele sufletesc a celor pe cari Satana cu oastea lui i-a rănit și omorât.

Cetitorule! Cum prăznuiești tu și cu ce folos sufletesc prăznuiești tu ziua Domnului, ziua sufletului??

I. Tâlcuitor.

omor sufletele fetelor mele, dar Tu nu mai lăsat, ci mi ai trimis acești bani ca să le scap»... Cu banii din pungă omul și a măritat fata cea mare, iar sfântul Nicolae auzind că bună ispravă a făcut cu banii, i-a mai aruncat de două ori, 2 pungi cu cari omul și-a măritat și pe celelalte 2 fete.

Învățătura acestei întâmplări este: în orice lipsuri și năcazuri am ajunge să nu ne pierdem nădejdea, credința și purtările cele bune căci de unde nici nu ne gândim și când nici n'așteptăm, Dumnezeu ne trimite și nouă ajutor. «Domnul are grijă de mine» zicea psalmistul (ps. 39, 23) și Domnul are grijă de toți credincioșii Lui. A doua oară să luăm pildă cum a folosit sfântul Nicolae banii ce i-a moștenit dela părintii lui. A scăpat cu ei dela moarte pe 3 suflete și a făcut spitale și școli pe seama turmei sale. Această chemare trebuie să aibă și prisosul nostru de bani.

Cetitorule! De ești sărac, roagă-te lui Dumnezeu și petreci în purtările cele bune

că «are Dumnezeu grijă de tine» și de unde nici nu gândești îți trimite ajutor, iar dacă ai putere de bani, pândește și tu să scapi pe cineva dela peire sufletească!

În călătorie peste valurile mării.

Sfântul Nicolae a plecat odată cu corabia să cerceteze locurile sfinte din Ierusalim. Pe drum s'a făcut furtună cumplită în apele mării și corabia amenința să se scufunde. Atunci Sf. Nicolae a căzut în genunchi și s'a rugat cu credință și căldură și furtuna s'a liniștit spre bucuria călătorilor din corabie. Plecând înapoi din Ierusalim, niște corăbieri răi îndreptară corabia spre alte țări și nu voia să-l asculte pe Sf. Nicolae. Dar îl ascultă Dumnezeu care trimise vânt potrivnic ce întoarse corabia și o duse în țara sfântului, la Mira Lichiei. Învățătura acestei întâmplări este că și noi suntem călători peste marea vieții spre Ierusalimul nostru ceresc. Viforul ispitelor și patimilor tulbură și marea vieții noastre și ne amenință cu înghițire și peire. Numai credința, rugăciunea, privegherea neîncetată și purtările cele bune ne pot scăpa și trece și pe noi prin furtunile din marea vieții. Și încă ceva: să nu zicem niciodată că vremea cu relele ei și cu valurile ei ne iau și ne duc încătrău nu vrem. Auziți cum Dumnezeu a trimis un vânt puternic care a întors corabia Sfântului Nicolae din căile cele rele pe care o plecaseră corăbierii cei răi și a plecat-o spre cele bune, spre țara sa. Orice vremuri rele și orice cărnaci răi ar cerca să porniască pe căi rele și corabia vieții noastre, dacă avem credință și purtări bune să nu ne temem, căci vântul Domnului, Duhul Domnului ne duce înainte și pe noi spre țara vieții noastre de veci.

Cetitorule! Încătrău merge corabia vieții tale, spre țările păcatului și a peirii sau spre țara vieții de veci și a mântuirii??

Spitale și școli.

Sfântul Nicolae a moștenit o avere mare și bani mulți dela părinții lui. Și ce a făcut cu ei? Cărțile ne spun că a făcut spitale pentru bolnavii din Mira Lichiei și școli pentru luminarea turmei sale. Pe mulți i-a scăpat Sfântul Nicolae cu ajutorul averii sale dela moarte trupească și sufletească, lăsându-ne astfel și nouă pilda cea bună cum trebuie să folosim prisosul nostru de bani și averi.

Sfântul Nicolae.

«Celor bogați în veacul de acum le poruncește să nu se înalțe cu gândul nici să nădăjduiască spre avuția cea nestătătoare, ci întru Domnul cel viu»...

«Să facă lucruri bune, să se îmbogățească în fapte bune, să fie lesne dățători și împărțășitori»... (1 Timoteiu 6, 17, 18)

Calendarul săptămânii.

Decembrie 31 zile. ❄️

Zilele săpt.	Calendarul vechiu	Calend. nou
Dum.	4 † M. Varvara	17 Lazar
Luni	5 Cuv. Sava c. sfințit	18 Grațian
Marți	6 † Păr. Nicolae	19 Nemesiu
Merc.	7 Păr. Ambrosiu	20 Liberat
Joi	8 Cuv. Patapiu	21 Toma Ap.
Vineri	9 † Zemis S. Anei	22 Dimitriu
Sâmb.	10 Mci. Minia și Ermog	23 Victoria

Târguri. In 17 Decembrie: Alba-Iulia, Praid, Șilindia, în 18: Abrud, Cetatea de baltă, Ciuc-Sângeorgiu, Jibău, Ormenișul de Câmpie, Siget (Maramației), în 19: Hasmașul-Lăpușului, Huedin, în 20: Bălăușeri, Borosșebes, Cernatul de jos, Ocna-Sibiului, în 21: Agnita, Brad, Cehul-Silvaniei, Odorhei, în 22: Șimleul-Silvaniei, în 23: Hălmaș.

Știrile săptămânii.

„Orb am fost și-acuma văd“. Sub titlul acesta aflați în gazeta istoria și spovedania unui om ce spune cum a învățat carte «la capre». Cetiți-o ca să o audă și acei cari nu știu carte și să înțeleagă că nici un lucru nu i cu neputință dacă omul vrea să-l facă. Pe la sate sunt și astăzi cărțurari destui cari ca și Iorgu Toma n'au avut parte de școală, dar au învățat slovele în cătănie sau «la capre» pentru că au vrut să le învețe. Înainte de războiu, se pornise prin satele noastre o mișcare de a învăța carte și pe cei «analfabeți», adică pe cari n'au avut parte de școală. Această mișcare ar trebui pornită din nou. Câți dintre oamenii noștri neștiutori de carte n'ar putea sloveni în sările lungi de iarnă, în loc să zăcărească prin cele crâjme?

«Asociațunea» din Sibiu a tipărit un «Abecedar» (scris de harnicul învățator I. Bota) anumit pentru cei cari n'au fost la școală și ar dori să învețe scrisul și cetitul. Acest abecedar se trimite gratuit acelor cari doresc să poată zice și ei cândva: «orb am fost și-acuma văd».

Iarnă ca în Siberia avem în toată țara. Vești de zăpadă mare și ger cumplit sosesc din toate părțile țării. Vremea tare ce a căzut peste noi, sporește și mai mult scumpetea și lipsurile. Pe la orașe e mare lipsă de lemne (stangenul se plătește cu 600 Lei, iar tăiate gata ies la 700 Lei), iar la sate s'au scumpit și se scumpește nutrețul vitelor. Toate ne ajută și toate ne strigă, întoarceți-vă oamenilor cătră Dumnezeu!

Cum stau lucrările cu împărțirea moșiilor? În tot cuprinsul Ardealului, lucrările cu exproprierea (adecă luarea moșiilor dela marii moșieri) merg înainte cu zor. Se pare că guvernul vrea cu orice preț să ducă cât mai curând până la sfârșit Reforma Agrară. În săptămânile trecute, ministrul a dat ordin tuturor notarilor să gate numai decât listele celor îndreptății la pământ, acolo unde nu s'ar fi gătat încă.

Se crede că la primăvară s'ar putea găta și împroprietărirea, adică împărțirea și intabularea pământului pe numele fiecărui om.

Pedeapsă pentru beuturi rele. 12 fabricanți de spirt din Oțoda Mare (de sine înțeles că jidan) au fost pedepsiți cu câte 1000 până la 10 mii de Lei pentru că, au fost prinși făcând beuturi din fel de fel de esențuri și otrăvuri. S'a aflat că de ani de zile făceau acest lucru și o grămadă de butoaie stăteau și acum gata de plecat prin sate să ducă... otravă Românilor și creștinilor. Oare când ne vom cuminti noi Români să nu mai înghițim otrăvurile și spurcăciunile jidanilor??

Valuta (prețul) banilor a stat în săptămâna trecută așa:

1 dolar american	cu Lei	162—
1 franc francez	„	11.50
1 dinar sârbesc	„	2.50
100 mărci nemțești	„	2.25
100 coroane ungurești	„	7.50
100 coroane austriace	„	—26

Leul s'a plătit la Paris cu 8 centime și jumătate (bani) franceze.

In loc de pământ... rachi. Intr'o gazeta din București («Dimineața»), locuitorii comunei Sarasău (Maramurăș) se plâng că familia Mihaly, din a căror moșie era să capete și ei pământ, a făcut la repezeală o fabrică de spirt, pentru ca astfel să și scape moșia de împărțea. Legea dă drept fabricilor de spirt să și țină și mai departe o anumită parte de pământ (pentru ca să scoată din ea beție și b teșug pentru oameni). — În înțelesul acestei legi, locuitorii comunei Sarasău în loc de pământ de lucrat, vor căpăta vinars de beut!

Scumpetea crește ca apa și stă să ne înecă cu totul. Toate cele s'au scumpit și se scumpește. Multe s'au pricinile acestei scumpeti. Orașenii bagă de vină sătenilor pentru scumpete, iar sătenii se plâng că i jefue orașenii când vin să cumpere ceva. Acum un om priceput în afacerile bănești, arată că nici unii, nici alții nu-s de vină, ci pricina cea mare a scumpetei este specula ce se face cu Leul nostru pe la burse (târgurile de bani). Speculanții slăbesc prețul de cumpărare a Leului nostru căci altcum nu putem înțelege de ce *Drahma*, adică Leul Grecilor se plătește cu 3 Lei de ai noștri, iar *Leva* Bulgarilor cu 1 Leu și 10 bani, cu toate că atât Grecia, cât și Bulgaria au stări de revoluție în țară și pe deasupra sunt și țări sărace. Cu adevărat asta i o rușine pe noi și guvernul ar trebui să pună degetul acolo unde-i buba scumpetei de azi: specula dela burse.

Peste Sahara cu automobilul. Sahara este o mare pustietate din mijlocul Africii și încă nici un picior de om n'au putut trece peste ea din pricina furtunilor de nisip și a căldurei. Acum niște învățați se pregătesc să o treacă cu 3 automobile (unul să ducă hrană, altul arme împotriva ferelor selbatice și al treilea pe cei 5 oameni). La 15 Decembrie își vor începe drumul și în 5 săptămâni au nădejde să facă calea cea lungă de 3 mii și 200 sute, că atâta i de lungă Sahara dela un capăt la altul. Vom vedea!

Un arbore de 5 mii de ani. Cea mai veche vietate de pe pământ se crede că ar fi un arbore uriaș din Mexico (așa numit «chiparos»). Învățații i au cercetat vrâsta după coaja și inelele ce le are și au făcut socoata că arborele uriaș are o vrâstă de 5 mii de ani. Arborele este atât de gros încât 24 de bărbați abia îl pot cuprinde.

Cum umblă târgurile? Bucatele: Grâul maza metrică în Ardea între 370—450 Lei, în Cadrilater 280—500 Lei, *Orzul* 300—310 Lei, Fasolea 415—460 Lei, *Porumbul* cel nou 300—350, cel vechi 400—420 *Nucile* la Galați 1200 Lei, *Cartofii* 110—160 Lei. Ciapa și cartofii nu se vor îngădui la export. *Carnea de vită* aici la măcelăriile din Sibiu se plătește dela 14 Lei în sus kilogramul, cea de vitel cu 18 Lei. *Carnea de porc* se plătește aici cu 32—34 Lei cea cu slănină cu tot, iar cea fără slănină cu 28 Lei. Slăcina se plătește cu 44 Lei, iar unsoarea cu 60 Lei.

Turcii să ne dea înapoi tunurile. Când în vremea războiului Nemți, Turcii și Bulgarii au intrat în București, Turcii s'au gândit să și ducă acasă cele 4 tunuri pe cari România le luase dela Pievna și le pusese ca pe un semn de mândrie lângă statuia lui Mihai Viteazul. Acum cu p ilegiul sfatului de pace dela Lozana, trimisul României a spus și astă ispravă a Turcilor

și a cerut să ne dea înapoi acele tunuri, cari nouă ne sunt o amintire istorică și Turcii vrând nevrând vor trebui să le dea.

Și-a aprins țigara cu o hârtie de o mie. Intr'o crâjmă din Berlin un îmbogățit de războiu făcea chef și beție. Dar pe semne i se părea că nu poate prăpădi banii destul de repede cu beutura și de aceea a scos o hârtie de o mie de Mărci și dându-i foc și a aprins cu ea țigara. La asta un politai ce se nimerise pe acolo, a pus mâna pe el și haide hai cu el la poliție. Poliția l-a dat pe mâna Judecătoriei, iar Judecătoria l-a judecat la temniță de 2 săptămâni, zicând că «îmbogățitul a batjocorit suferințele țării și ale oamenilor prin purtarea și prada sa». Acum prăpădul de om va sta 2 săptămâni la temniță în care vreme i se va împuțina mâncarea, căldura și lumina ca să și aducă aminte că datorita lui ar fi fost să sature și să încălzească pe cei săraci și flămânzi cu banii lui și nu să și aprindă țigara cu ei.

Un motor circular

de 3 puteri de cai, de vânzare. A se întrebă la dl Plut Dragomir, Sibiu, Calea Cispădiei Nr. 16. (27) 1—1

De vânzare.

O garnitură de treerat

compusă din o batoză 1120 m/m sistem Garet, cu aparat special pentru curățitul de taciune și un vapor de 6—8 puteri, cu toate curelele nouă și în perfectă stare de funcțiune, se află la:

D. Ivan,

(25) 2—3

învățător,

Apoldul-mare (jud. Sibiu).

Nr. 1261/1922.

(26) 1—1

Publicațiune.

Comuna Crihalma dă în arendă biroul comunal i licitațiune publică în 27 Decembrie 1922 st. n., la orele 1 d. a., în cancelaria comuna i pe durata de 5 ani începând cu 1 Ianuarie 1923 până în 31 Decembrie 1927; prețul sîngării 6000 Lei. Vadiul 10%. Condițiile se află spre vedere publică în cancelaria cercului din Ticușul român.

Ticușul-român, la 4 Dec. 1922

Zaharie Muntean,
sec. cercual.

Înființată la anul 1780.

Gustav Groisbeck

strungărie de lemn cu putere
:: :: electrică :: ::

Sibiu, str. Gen. Averescu Nr. 1
(fostă str. Gușteritei).

Execută tot felul de lucrări solide în bransa strungăriei, lucrări de lemn și galanterii, specialist pentru mașini de tors, premiate de două-ori cu medalie de aur. (29) 1—3

Prima fabrică română de stampile

Oct. L. Vestemean

Sibiu, str. Țiglariei Nr. 18.

Execută tot felul de stampile din cauciuc, diferite medalioane, precum și sigile din metal pentru sigilarea în ceară, mașini de numerotat și cu data zilei din metal și orice lucrări ce se țin de bransa aceasta.

Comandele să se adreseze la „Librăria arhidiecezană“, Sibiu, str. Mitropoliei Nr. 45 sau direct la fabrică. (28) 1—4

